

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie skuteczności pomocy i określenia publicznej pomocy rozwojowej**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 24-28 listopada 2008 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając cele Umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.,
 - uwzględniając Deklarację Milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju (MCR) jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa, oraz sprawozdanie w sprawie milenijnych celów rozwoju ONZ z 2007 r.,
 - uwzględniając Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: Konsensus europejski („Konsensus europejski na rzecz rozwoju”), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.,
 - uwzględniając deklarację paryską (DP) w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r.,
 - uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty przez międzynarodową konferencję ONZ w sprawie finansowania rozwoju w dniach 21-22 marca 2002 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 lutego 2007 r. pt. „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. pt. „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju. Przyspieszenie realizacji milenijnych celów rozwoju” (COM(2008)0177),
 - uwzględniając główne wnioski i zalecenia Komitetu ds. Pomocy na rzecz Rozwoju (DAC) OECD w ramach wzajemnej oceny Wspólnoty Europejskiej w 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) (maj 2008 r.) i Rady (czerwiec 2008 r.),
 - uwzględniając wyniki trzeciego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, obradującego na posiedzeniu w Akrze (2-4 września 2008 r.),
 - uwzględniając deklarację z Akry przyjętą przez przywódców państw i szefów rządów państw AKP w dniu 3 października 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.300/08/końcowe),
- A. mając na uwadze, że program skuteczności pomocy powinien umożliwić konkretne postępy w likwidacji ubóstwa i nierówności oraz pomóc krajom partnerskim w realizacji MCR i w osiągnięciu uzgodnionych na arenie międzynarodowej standardów praw człowieka,
- B. mając na uwadze, że istotnym mankamentem definicji samodzielności zawartej w deklaracji paryskiej jest brak wyraźnego uznania znaczenia demokratycznego zaangażowania, a zwłaszcza roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, a także jasnego zobowiązania w sprawie roli parlamentów,
- C. mając na uwadze, że UE podjęła istotne zobowiązania w dziedzinie równouprawnienia, które muszą być kontynuowane, ale że wymiar płci w debacie nad skutecznością pomocy jest nadal ograniczony,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

- D. mając na uwadze, że zwiększenie pomocy i poprawa jej skuteczności mają równie istotne znaczenie oraz że potrzebny jest postęp zarówno w aspekcie ilościowym, jak i jakościowym pomocy celem osiągnięcia MCR — zwłaszcza tych związanych ze zdrowiem i płcią, w zakresie których postęp jest niemal niewidoczny, a które są kluczowe dla osiągnięcia wspomnianych zobowiązań,
- E. mając na uwadze, że ostatnie dane OECD wskazują, iż ogólnie pomoc UE w 2007 r. uległa znacznemu zmniejszeniu, zaś wysokość pomocy jest często zawyżana wskutek uwzględnienia redukcji zadłużenia oraz zaliczenia funduszy, które nie docierają do ludności krajów partnerskich,
- F. mając na uwadze, że kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie muszą przestrzegać najwyższych standardów otwartości i przejrzystości, co dotyczy zwłaszcza darczyńców w zakresie ich szacunków budżetowych dotyczących przepływów pomocy, które w przeciwnym wypadku nie mogą być odzwierciedlone w dorocznych prognozach budżetowych krajów partnerskich, poważnie ograniczając tym samym zdolność parlamentów do kontroli nad rządową polityką rozwoju oraz możliwość dokonywania długoterminowych inwestycji przez kraje partnerskie,
- G. mając na uwadze, że pomoc wiązana znacząco oddziałuje na przejrzystość pomocy i powoduje wzrost kosztów towarów i usług nawet o 30 % — jak szacuje Bank Światowy,
- H. mając na uwadze, że darczyńcy są nadal opieszali, zaś postęp w wykorzystywaniu krajowych systemów jest bardzo powolny, a jednocześnie mając świadomość, że stanowi to kluczowy komponent samodzielności i dostosowania oraz ma istotne znaczenie dla zwiększenia potencjału i rozwoju lokalnego rynku,
- I. mając na uwadze, że system pomocy międzynarodowej staje się coraz bardziej złożony wraz z utworzeniem pionowych struktur oraz dołączeniem nowych podmiotów publicznych i prywatnych, które często działają poza istniejącymi kodeksami i mechanizmami koordynacji,
- J. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe może przyczynić się do samodzielności, zwiększenia potencjału rządów, poprawy odpowiedzialności i kontroli przez zainteresowane strony krajowe, ale że jego powodzenie zależy od zdolności rządów do planowania, dokonywania i rozliczania się z wydatków publicznych,
- K. mając na uwadze, że kraje partnerskie stoją często przed setkami uwarunkowań dotyczących wyników i polityki, które niekiedy mogą być sprzeczne i podyktowane przez różnych darczyńców, co może nakładać na kraje partnerskie niewspółmierne obciążenie oraz umniejszać zaangażowanie kraju i odpowiedzialność rządów wobec obywateli i parlamentów,
- L. mając na uwadze, że wsparcie techniczne może stanowić nawet 50 % pomocy, ale duża jego część jest w dalszym stopniu wiązana, nadmiernie kosztowna i nieskuteczna w zwiększaniu lokalnego potencjału i samodzielności,
- M. mając na uwadze, że stale rosnąca liczba osób należących do najbardziej narażonych części społeczeństwa będzie jeszcze bardziej narażona,
- N. mając na uwadze, że narażenie w aspekcie środowiskowym i gospodarczym małych i rozwijających się państw wyspiarskich oraz państw śródlądowych AKP na liczne kryzysy może prowadzić do poważnych konsekwencji dla społeczeństwa i środowiska oraz osłabić prężność gospodarczą, a także może negatywnie wpływać na zdolność tych krajów do realizacji celów w zakresie trwałego rozwoju i skutecznego podejmowania koniecznej reformy gospodarczej,
- O. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa słusznie podjęła znaczny wysiłek we współpracy z najuboższymi krajami i że nie towarzyszył mu podobny ruch w odniesieniu do krajów o średnim dochodzie, w szczególności małych i rozwijających się państw wyspiarskich-importerów netto żywności i paliwa, a także mając na uwadze, że krajom tym zagraża spadek do statusu krajów o niskim dochodzie, o ile w odpowiednim czasie nie zostaną podjęte właściwe kroki wspomagające realizację ich potrzeb;
- 1. z zadowoleniem przyjmuje postępy w przyjmowaniu politycznych zobowiązań w planie działania z Akry oraz podkreśla, że istnieje potrzeba ambitnego wdrażania tego planu działania, w którym od koncepcji i zobowiązań politycznych przechodzi się do namacalnych i wymiernych osiągnięć we wdrażaniu zasad zawartych w deklaracji paryskiej; oczekuje, że UE zaangażuje się aktywniej i odegra wiodącą rolę w poprawie skuteczności pomocy w skali światowej;

2. zwraca się do krajów UE i AKP, aby w programie skuteczności pomocy czynnie promowały wspólne wartości i priorytety określone w umowie z Kotonu, takie jak zmniejszenie ubóstwa, równość płci, trwałe rozwój gospodarczy, społeczny i ekologiczny, integracja regionalna, wspieranie pokoju, bezpieczeństwa i demokracji przy poszanowaniu praw człowieka;
3. podkreśla, że demokracja zapewnia najlepsze podstawy trwałego rozwoju, pokoju i bezpieczeństwa; z tego względu wzywa współpracujące kraje UE-AKP, żeby nadały priorytet wspieraniu demokracji, umożliwiając przejrzysty, inkluzywny i oparty na odpowiedzialności proces podejmowania decyzji jako istotny sposób zwiększenia skuteczności pomocy;
4. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie, aby zastosowały szerszą definicję spójności niż zawarta w planie działań z Akry, tak aby zapewnić większą spójność polityki rozwoju w takich dziedzinach polityki europejskiej jak rolnictwo, rybołówstwo, handel, energia, środowisko naturalne, zmiany klimatu, bezpieczeństwo i migracja, dokonały oceny ich wpływu na rozwój i zadbały o odpowiednie reformy, tak aby te dziedziny polityki nie tworzyły barier pozataryfowych i nie osłabiły realizacji MCR oraz celów zawartych w umowach o partnerstwie gospodarczym;
5. podkreśla, że chociaż deklaracja paryska stanowi siłę napędową debaty nad skutecznością pomocy, umowa z Kotonu i DP mogą się wzajemnie umacniać, jako że umowa z Kotonu również jest modelem skutecznej współpracy w zakresie rozwoju;

Zapewnienie demokratycznego zaangażowania i odpowiedzialności

6. podkreśla, że koncepcję i wymiar samodzielności z deklaracji paryskiej, zgodnie z umową z Kotonu, należy poszerzyć o demokratyczne zaangażowanie (z udziałem parlamentów krajowych, rządów lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego, niezależnego sądownictwa i mediów) dla zwiększenia przejrzystości i wzajemnej odpowiedzialności opartej na jasnych wskaźnikach, które można śledzić, oraz zagwarantowania realizacji celu pomocy na rzecz rozwoju;
7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działania z Akry uznano istotną rolę, jaką parlamenty i lokalne rządy odgrywają w procesie rozwoju; wzywa darczyńców i rządy partnerskie do zapewnienia roli, którą parlamentarzyści i lokalne rządy muszą odegrać w zapewnieniu skuteczności pomocy, wspierając samodzielność, zapewniając kontrolę i równowagę poprzez nadzór nad budżetami, polityką i jej rezultatami oraz angażując obywateli za sprawą procesu demokratycznego w decyzje dotyczące rozwoju;
8. z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że w planie działania z Akry uznano istotną rolę, jaką w procesie rozwoju odgrywa społeczeństwo obywatelskie; wzywa darczyńców i rządy partnerskie do zagwarantowania pełnego i znaczącego udziału społeczeństwa obywatelskiego w planowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie budżetów i programów oraz do tworzenia warunków niezbędnych do wypełniania przez nie odpowiedniej roli;
9. wzywa kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie do wzięcia pod uwagę niewspółmiernego wpływu ubóstwa na kobiety i do zapewnienia, że równość płci, upodmiotowienie kobiet i prawa kobiet są w pełni uwzględnione w krajowych procesach rozwoju; stwierdza z ubolewaniem, że plan działań z Akry nie określa mechanizmów wdrażania równości płci i upodmiotowienia kobiet, oraz nie zawiera wskaźników dla badania postępów w tym zakresie;
10. z ubolewaniem stwierdza, że plan działań z Akry nie przekłada na konkretne działania zawartego w deklaracji paryskiej zobowiązania dotyczącego zaangażowania parlamentów, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych; oczekuje, że UE będzie respektowała wiodącą rolę krajów partnerskich oraz wspierała je w umacnianiu zdolności do pełnienia tej roli, i nalega na kraje partnerskie UE, żeby opracowały konkretne plany działań mające na celu zapewnienie demokratycznego zaangażowania i ugodnienie wskaźników dla badania postępów;

Poprawa skuteczności pomocy

11. przyjmuje z zadowoleniem konkluzje Rady, która potwierdza zobowiązanie do realizacji wspólnego celu zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej wynoszącego 0,56 % w 2010 r. i 0,7 % w 2015 r.; zwraca się o podjęcie nowych zobowiązań w zakresie ambitnych wieloletnich harmonogramów w celu pomiaru stopniowego wzrostu budżetów pomocowych;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby zagwarantowały, że nie dojdzie do poszerzenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej w celu włączenia pozycji niestanowiących pomocy, takich jak wydatki na cele wojskowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby oddzieliły wydatki na redukcję zadłużenia od innych danych dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej oraz żeby wyłączyły wydatki dokonywane w Europie na studentów i uchodźców z obliczeń całkowitych wydatków na pomoc rozwojową;
13. nalega, aby przydzielanie funduszy przez darczyńców odbywało się w sposób przejrzysty i rzetelny, oraz podkreśla, że należy zdecydowanie poprawić przewidywalność przepływu środków, programowania i wydatkowania, w szczególności sporządzając wiarygodne wieloletnie harmonogramy oraz zapewniając przewidywalność w danym roku bieżącym; z zadowoleniem przyjmuje przewidzianą w planie działań z Akry inicjatywę programowania ewolucyjnego, które zapewnia śródkresową przewidywalność;

Trwały wzrost gospodarczy na rzecz trwałego rozwoju

14. podkreśla, że jedną z miar skuteczności pomocy jest stopień, w jakim przyczynia się ona do stworzenia silnej gospodarki, która chroni środowisko naturalne i w której nikt nie jest pozbawiony podstawowych świadczeń socjalnych;
15. wzywa do współpracy rozwojowej, żeby sprawniej pokonywać bariery dla wzrostu gospodarczego, takie jak brak bezpośrednich inwestycji zagranicznych, ucieczka kapitału i duże przeszkody administracyjne dla małych i średnich przedsiębiorstw;
16. wzywa w związku z tym do prowadzenia polityki na rzecz rozwoju, która wspiera przekazywanie know-how, politykę konkurencji i solidną politykę makroekonomiczną, jak również minimalizuje formalności administracyjne dla przedsiębiorstw, przestrzega prawa własności lub je ustanawia oraz przeciwdziała korupcji;
17. podkreśla, że sprawiedliwy handel może być jednym z najbardziej efektywnych czynników wpływających na zrównoważony wzrost gospodarczy, wspomaganym przez odpowiednie środki towarzyszące mające na celu pokrycie kosztów związanych z dostosowaniem oraz sfinansowanie sieci bezpieczeństwa społecznego i programów służących umacnianiu pozycji, rozwój sprawiedliwego handlu należy jednak uzupełnić polityką redystrybucyjną i społeczną, żeby umożliwić sprawiedliwy podział korzyści;
18. stwierdza z ubolewaniem, że dokonano niewielkich postępów w wykorzystaniu systemów krajowych (tylko niewielka część oficjalnej pomocy rozwojowej przechodzi przez budżety krajowe, podczas gdy udzielający pomocy obiecali udział 50 % w 2010 r.) oraz że nawet w krajach o dobrze działających systemach krajowych udzielający pomocy nie chcą wykorzystywać tych systemów; wzywa kraje udzielające pomocy, aby możliwie jak najbardziej przyspieszyły dostosowanie pomocy do systemów krajowych, wzmocniły systemy rządów i zwiększyły wysokość pomocy przekazywanej w formie ogólnego i sektorowego wsparcia budżetowego w przypadku spełnienia warunków dobrych rządów gospodarczych i politycznych, które umożliwiają pełną przejrzystość budżetową i odpowiedzialność; podkreśla, że w żadnym razie nie powinno się udzielać wsparcia budżetowego w sytuacji powszechnej korupcji;
19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan działań z Akry wymienia szereg podmiotów działających na rzecz rozwoju poza darczyńcami dwustronnymi; podkreśla, że jednym z wielkich wyzwań w perspektywie roku 2011 będzie objęcie zasadami deklaracji paryskiej funduszy przeznaczonych na konkretne cele i nowych krajów udzielających pomocy, tak aby zapewnić rzeczywistą koordynację udzielających pomocy i dostosowanie do krajów partnerskich;
20. wzywa rządy partnerskie, aby oparły wsparcie budżetowe na rzetelnym krajowym planie zmniejszenia ubóstwa, wzmacniającym odpowiedzialność, zarządzanie finansowe i monitoring w wymiarze krajowym poprzez systematyczną i strategiczną współpracę z parlamentem krajowym, władzami lokalnymi i podmiotami niepaństwowymi, która aktualnie jest skrajnie ograniczona;
21. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji Europejskiej dotyczący zapewnienia bardziej przewidywalnej formy długookresowego wsparcia budżetowego poprzez wykorzystanie kontraktowania MCR w odniesieniu do krajów osiągających dobre wyniki, ale podkreśla, że wymaga to dużego zaangażowania krajów partnerskich w realizację MCR oraz że potrzebny jest stały monitoring kładący silny akcent na wyniki;

22. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry stwierdzono, iż kraje udzielające pomocy, zasiadające w Komitecie Pomocy Rozwojowej OECD (OECD-DAC), obejmą zaleceniem DAC z 2001 r. w sprawie odchodzenia od pomocy związanej bardzo zadłużone ubogie kraje, które nie są krajami najsłabiej rozwiniętymi; nalega na Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły rzeczywiste zobowiązanie dotyczące odejścia do 2010 r. od wszelkiej pomocy związanej w odniesieniu do krajów AKP, włączając w to pomoc techniczną, która musi odpowiadać krajowym priorytetom i charakterystykom, zamówienia publiczne, pomoc w zakresie żywności i transportu oraz przechowywania żywności;
23. wzywa Komisję do włączenia kwestii równości płci do procesu budżetowego poprzez powiązanie wypłat zmiennych transz pomocy ze wskaźnikami osiągnięć w dziedzinie równouprawnienia płci; wzywa kraje partnerskie do włączenia perspektywy płci na wszystkich szczeblach procesu budżetowego i do pobudzenia szerszego dialogu z organizacjami kobiecymi;
24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyprzedzenia postanowień planu działań z Akry i w związku z tym znacznej redukcji liczby uwarunkowań, stopniowego zaprzestania wykorzystywania uwarunkowań polityki gospodarczej oraz do zastąpienia ich wspólnie uzgodnionymi umowami odzwierciedlającymi wspólne zrozumienie kluczowych priorytetów, które wiążą wypłaty ze skutecznym działaniem i wynikami polityki, zwłaszcza skoncentrowanymi na MCR, oraz do sporządzenia realnego harmonogramu dla tego procesu; wzywa UE i państwa członkowskie do wykorzystania swych wpływów, aby przekonać Bank Światowy i MFW do podjęcia działań w kierunku takiego samego przejęcia, zwłaszcza w czasie, gdy większość krajów AKP jest zagrożona negatywnym wpływem wielu kryzysów doświadczających gospodarkę światową;

Podział pracy i koordynacja darczyńców

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby znacznie zwiększyły wysiłki celem poprawy koordynacji darczyńców i podziału pracy, a jednocześnie podjęły decydujące kroki na rzecz dostosowania pomocy wielo- i dwustronnej do procesów krajowych, demokratycznego zaangażowania, odpowiedzialności, harmonizacji, wspólnej analizy, programowania i świadczenia pomocy, oraz aby znacznie ograniczyły liczbę jednostek wdrożeniowych programu; odnotowuje zawartą w planie działań z Akry inicjatywę w sprawie podjęcia do czerwca 2009 r. dialogu na temat międzynarodowego podziału pracy między krajami;
26. wyraża nadzieję, że atlas donatorów z 2008 r. przyczyni się do większej informacji i ambitniejszej koordynacji darczyńców, zwłaszcza w celu rozwiązania problemu krajów „ulubionych” i „pozbawionych pomocy” oraz zaniedbywanych kluczowych sektorów, takich jak zdrowie, energetyka, edukacja, spójność społeczna, równość płci i rolnictwo, z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry stwierdzono również, iż kraje udzielające pomocy będą pracowały nad rozwiązaniem problemu krajów, które otrzymują niewystarczającą pomoc, oraz że dopilnują, żeby nowe ustalenia w sprawie podziału pracy nie spowodowały, iż poszczególne kraje rozwijające się otrzymają mniej pomocy;
27. wzywa do budowania potencjału wszystkich ministerstw, żeby dzięki wsparciu budżetowemu zwiększyć skuteczność wydatków na zdrowie, kształcenie i równouprawnienie płci, ponieważ odpowiedzialność kraju otrzymującego pomoc zbyt często ogranicza się do ministerstwa finansów;
28. uznaje potrzebę trwalszej pomocy na rzecz państw niestabilnych oraz krajów o niższym dochodzie wychodzących z konfliktów zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w planie działań z Akry wezwano kraje udzielające pomocy i kraje partnerskie do dostosowania deklaracji paryskiej do Zasad dotyczących podejmowania działań międzynarodowych w państwach niestabilnych i w sytuacjach konfliktowych Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD, jednak podkreśla również potrzebę zbudowania silnego społeczeństwa obywatelskiego w państwach niestabilnych i narażonych;
29. uważa jednak, że należy poczynić większe i lepiej ukierunkowane wysiłki, aby zwiększyć wsparcie dla krajów AKP o średnim dochodzie, i wzywa do jak najszybszego opracowania i realizacji umowy w sprawie regularnego i przewidywalnego świadczenia pomocy, która skutecznie będzie odpowiadać na konkretne potrzeby tych państw, aby umożliwić im dalsze podążanie drogą trwałego rozwoju;
30. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że wspólnota darczyńców zobowiązała się do zwiększenia wysiłków na rzecz współpracy z najuboższymi krajami oraz że poziom programowalnej pomocy dla Afryki rośnie w rezultacie zobowiązania do podwojenia oficjalnej pomocy rozwojowej dla Afryki do 2010 r., tym bardziej że aktualny wzrost cen ropy i żywności oraz efekt globalnych zmian klimatu mógłby udaremnić już poczynione starania;

31. wyraża uznanie dla pracy Sekretariatu Wspólnoty Narodów oraz Instytutu Wysp i Małych Państw na Uniwersytecie Maltańskim w zakresie opracowania wskaźników niestabilności i odporności oraz oczekuje, że UE przejmie wiodącą rolę we wdrażaniu wskaźników i w opracowaniu nowych ram systematycznej pomocy małym rozwijającym się państwom wyspiarskim i rozwijającym się krajom śródlądowym; proponuje, aby w szczególności małe państwa zaplanowały profil niestabilności i odporności w związku z przygotowaniem średniookresowej strategii rozwoju;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby na konferencji dauhańskiej przedstawiły silne, wspólne zaangażowanie UE na rzecz ilości i jakości pomocy rozwojowej, która będzie zmierzała w kierunku osiągnięcia MCR na podstawie trwałego podejścia i jasnych map drogowych dotyczących realizacji ich zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej, indywidualnie, jak i wspólnie, pomimo obecnego kryzysu finansowego;
33. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym, regionalnym organizacjom AKP oraz Komitetowi Pomocy Rozwojowej OECD.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie społecznych konsekwencji pracy dzieci i strategii zwalczania pracy dzieci

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą w dniu 20 listopada 1989 r. ⁽²⁾, która weszła w życie w 1990 r., a w szczególności jej art. 28 i 32,
- uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP): nr 138, dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (1973) ⁽³⁾ i nr 182, dotyczącą zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (1999) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. („umowa z Kotonu”), a w szczególności jej art. 26 i 50,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, a w szczególności jego art. 12, 97, 101 i 103 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., która określa milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustanowione przez społeczność międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając zintegrowane ramy działania „Edukacja dla wszystkich: realizacja naszych wspólnych zobowiązań”, przyjęte przez Światowe Forum Edukacyjne w Dakarze, w Senegalu w 2000 r. (szczyt w Dakarze) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie edukacji na rzecz zrównoważonego rozwoju w państwach AKP oraz związane z nią ramy działania, przyjęte przez ministrów edukacji państw AKP w 2006 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

⁽²⁾ <http://www.unhchr.ch/html/menu3/b/k2crc.htm>

⁽³⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c138.htm>

⁽⁴⁾ <http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c182.htm>

⁽⁵⁾ Dz.U. C 46, z 24.2.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ <http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001211/121147e.pdf>